

We zien niet wat we weggoaien

By **Ivan Wolffers**, www.joop.nl

Josh Reno is assistent-professor antropologie aan de Binghamton University en verdient wat mij betreft een wetenschappelijke prijs voor het onderzoek dat hij heeft gedaan. Wij kijken op tegen wetenschappers die een nieuw medicijn tegen overgewicht hebben bedacht of ontdekt hebben door welk gen we grijs haar krijgen, maar Josh Reno deed iets heel bijzonders zonder daarmee de voorpagina's te halen. Hij trok een jaar uit om met een papierprikker een vuilnisstortplaats in de omgeving van Detroit te bezoeken en de relatie tussen Noord-Amerikanen en afval te onderzoeken. Je vindt de uitkomsten in zijn boek *Waste Away: Working and Living with a North American Landfill*, dat uitgegeven wordt door de University of California Press.

Hoe sneller het afval uit het zicht verdwijnt des te minder is de kans dat de relatie zichtbaar wordt tussen ons consumptiegedrag en de gigantische berg vuil die iemand produceert en des te geringer de kans dat mensen gaan beseffen dat de illusie van een kosteloze *American Dream* op de schop moet. Het begrip *American Dream* mag je in de Nederlandse situatie vervangen door de droom van de eeuwige economische vooruitgang. Steeds goedkopere consumptie van alles wat je hartje begeert. Reno heeft uitgerekend dat het realiseren van die droom per persoon tonnen afval

veroorzaakt. Nog los van het feit dat slechts een deel van dat vuilnis valt te recyclen (de eeuwig opduikende foto's op Facebook van dode zeemeeuwen die, als ze geopend worden, geheel vol plastic troep blijken te zitten) betekent het ook een gigantische kostenpost (er is niets tijdelijker in onze samenleving dan de verpakking en onze economie draait er steeds meer om).

Je pakt iets uit de ijskast en gooit de verpakking weg, maar je hersenen tellen niet automatisch de keten van alle keren dat je een zelfde verpakking hebt weg gemieterd. Het is niet 1 plastic flesje waar water in zat, maar het zijn er honderden in een jaar. Het is niet 1 blikje Red Bull, maar het zijn er honderden. Jij krijgt er misschien vleugeltjes van, maar die stapel blikjes niet.

Langzaam maar zeker verdwijnt de relatie tussen ons gedrag en wat we achterlaten in onze natuur, landschap en leefomgeving. Josh Reno legt ons op basis van zijn onderzoek uit dat onze leefstijl, die gebaseerd is op snelle consumptie (waardoor goederen kort op de plank staan en de economie gezond blijft), gepaard gaat met vervreemding van wat we doen en dat heeft een gigantische berg afval tot gevolg.

De sleutelvraag is of we daar iets aan willen doen? Wachter we tot een onderzoeker iets vindt waardoor blikjes en plastic verdampen en spoorloos verdwijnen of ontwikkelen een goed plan om minder afval te produceren?